

11.3.14

לכבוד

ד"ר ענבר בן-שחר

מנהל מחלקת נשים ויולדות במרכז הרפואי "זיו", צפת

שלום רב,

שמי עפרי והיום אני בת 4 חודשים בדיוק.

אני כותבת לך כדי לספר לך כמה דברים שחשוב לי שתדע.

אתה מנהל את חדר הלידה שבו נולדתי. אמנם עברו ארבעה חודשים מאז שאמא שלי ואני היינו אצלכם אבל עד היום אמא לא מפסיקה להלל ולשבח את כל האנשים שעזרו לנו וטיפלו בנו כשהיינו אצלכם. היא אומרת שזה שהיתה לה חוויה טובה זה בכלל לא מובן מאליו וראוי להערכה. בגלל זה החלטתי לכתוב לך את המכתב הזה.

ה"מסע" שלנו התחיל בעצם עוד בשער של המרכז הרפואי, עוד כשהייתי בבטן של אמא. מירב ושירלי, החברות של אמא, הביאו אותנו באוטו, וכשהגענו לשער אמא כבר היתה עם צירי לחץ. כששירלי אמרה את זה לשומרת אז היא מהר מהר נתנה לנו לעבור.

שירלי הורידה אותנו בכניסה לחדר המיון. השומר שעמד שם ראה את אמא ומיד הביא לה כסא גלגלים ועזר לה לצאת מהאוטו, וגם עזר למירב עם התיק של אמא. מירב אמרה ש"כל הכבוד לז".

אחר-כך הגענו לחדר לידה.

אמא לא כל-כך מאמינה באלוהים אבל היא אומרת שכנראה מישהו שם למעלה שמר עלינו באותו יום, כי היו לנו שתי מיילדות מקסימות – סוהילה וסונו. שתיהן היו ממש נהדרות ועזרו לאמא כל הזמן. הן עודדו אותה ונתנו לה כוח, עד שיצאתי החוצה. אחרי שנולדתי באה רופאה נחמדה (אמא לא זוכרת את השם שלה, רק שהיא היתה יפה וגבוהה והיה לה שיער שחור) והיא מאד מאד דאגה לאמא כי אמא איבדה הרבה דם. היא ליוותה אותה לחדר ניתוח ואמא הרגישה ממש רגועה ובטוחה בזכותה.

אחר-כך, בחדר הניתוח, היה רופא מרדים (שאמא לא זוכרת גם את השם שלו), שהיה כזה מצחיק ונחמד. אמא זוכרת שהיה לו זקן לבן והיה לו קול כזה עמוק... הוא דיבר אל אמא מאד בנימוס והסביר לה כל מה שהוא עושה. אמא גם אומרת שהוא היה מאד עדין ובכלל לא כאב לה. ד"ר אזוגי, שעשה את התפירה, היה מאד רציני ומאד מקצועי. אמא הרגישה שהיא בידיים טובות. אני בינתיים נשארת למעלה עם סבתא ואחר-כך לקחו אותי למחלקת ילודים עד שאמא תגיע.

אחרי שאמא התאוששה וחזרה מחדר הניתוח הגענו למחלקת יולדות. אמא מספרת על האחיות, שבמשך שלושת הימים שהיינו במחלקה הן כל הזמן היו נחמדות, חייכו, התעניינו בשלומה והסבירו לה כל מיני דברים בסבלנות. אני לא מבינה איך הן יכולות כל הזמן להיות סבלניות לנשים שבאות למחלקה? מה, אף פעם לא נגמרת להן הסבלנות? דודה מרים אמרה לאמא שלהיות אחות זאת עבודה מאד קשה ומאד אחראית (דודה מרים היא אחות בעצמה אז היא יודעת). סבתא סיפרה לדודה מרים כמה מקפידים על הניקיון במחלקה (סבתא מאד שמה לב לדברים כאלה) ואיך כולם נחמדים, גם כל מי שלא הזכרתי פה במכתב והוא שותף בעשייה (למשל האחיות במחלקת ילודים שטיפלו בי ממש "אלף אלף", וגם הבנות שלומדות סיעוד ובאו להחליף לאמא מצעים כל בוקר).

אמא הרגישה שמאד מכבדים אותה ואני יודעת שזה מאד חשוב לה. היא אומרת שהיחס של כל הצוות, מהרגע הראשון שהגענו ועד לרגע שעזבנו, מאד הקל עליה את השהיה ונתן לה הרגשה טובה.

בכך אמנם הסתיים ה"מסע" הקטן שלנו במרכז הרפואי, אבל התחיל המסע הגדול של החיים. אמא מגדלת אותי לבד (לא ממש לבד, כי סבתא באה לעזור וגם החברות של אמא מאד עוזרות לנו). היא אומרת שזאת ההחלטה הכי נכונה שהיא לקחה בחיים, ושזה ממש מזל שאחרי כל מיני מקומות שהיא בדקה כאפשרויות היא בחרה במרכז הרפואי "זיו" כי זאת "נקודת זינוק" מצוינת.

אז אמא ואני רוצות להגיד לך תודה שבחרת עובדים כל-כך טובים ונחמדים. העבודה של צוות המרכז הרפואי היא בכלל לא קלה אבל הרגשנו שהיא נעשית מכל הלב.

אני מצרפת כמה תמונות, גם כי אמא שלי רוצה להשוויץ וגם כדי שתראה את ה"תוצאה"...

בתודה,

ממני - עפרי

וגם מאמא שלי - ענבל.

העתק:

הגב' יעל גרמן – שרת הבריאות

ד"ר אוסקר אמבון – מנהל המרכז הרפואי "זיו", צפת ✓

ד"ר סטפן קראל – סגן מנהל מחלקה ואחראי יולדות וחדרי לידה במרכז הרפואי "זיו", צפת